

A. G. R. U.

IN EPARHIA MARAMUREȘULUI

Suplimentul Organului „Dumineca“

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

„Să ții posturile, cari și precum îți poruncește Biserica.“

Cu veacuri deja înainte de venirea Răscumpărătorului postul și rugăciunea erau mijloacele cele mai recomandate pentru ispășirea păcatelor și îndreptare.

Profeții vechiului testament vesteau omenirei glasul Domnului, că dacă nu vor împlini toate poruncile și dacă au rupt jugul Lui și au sfărâmat legăturile, să se întoarcă iarăși la El, să țină penitență, împreună cu post și rugăciuni.

Cei mai mari dintre profeți, Moise și Ilie au postit patruzeci de zile, sf. Ioan Botezătorul al cărui îmbrăcăminte era de peri de cămilă și brâu de curea împrejurul mijlocului său și mâncarea lui erau lăcuste și miere sălbatecă, cel ce striga în pustie, încă a postit. Dar însuși Mântuitorul, care nu avea nici umbra păcatului, nu avea nici lipsă pentru înfrânarea trupului, totuși pentru ca să dea exemplu alor săi a postit patruzeci de zile în pustiu, astfel s'a pregătit la munca cea mare, la mântuirea neamului omenesc, precum și la jertfa crucii.

La fel sfinții Apostoli și primii creștini urmând exemplul Mântuitorului au făcut la fel, și totdeauna când au vrut să întreprindă ceva lucru mai însemnat.

În primele veacuri ale mântuirii, creștinii au observat cu cea mai mare strictețe posturile, nu mâncau decât numai odată pe zi și aceasta mâncare era numai seara, fără

carne și unsoare. Mulți se slăbeau din pricina ajunării, ce nici biserica nu pretindea și nu pretinde nici azi, pentru că se slăbeau și se slăbesc credincioșii în așa măsură, că nici chiar fapte bune și datorințele stării nu le pot îndeplini.

Istoricul Niceforus ne amintește sub domnia împăratului Iustinian (an. † 565) când din cauza lipsei de alimente în a doua săptămână a postului mare s'a ordonat ca pe seama populației care nu avea ce să mănânce, să se vândă carne efină, nu cumva din lipsa mâncării să izbucnească vre-o epidemie, nu s'a prezentat nimeni dintre creștinii cei flămânzi, cari ar fi schimbat carnea cu alte mâncări de post, ba chiar din contra, l-au considerat pe împăratul Iustinian de sacrileg, care n'a ținut seamă de obiceiul sfânt al creștinilor și nu a observat învățăturile profeților și ale lui Isus.

Din scrierile sfinților Părinți avem date precise, că de când s'a introdus în Biserica catolică postul mare. Anume Sf. Ierome († 430) scrie, că ei conform tradițiilor apostolice au ținut acest post. Sf. Leon Papa († 461) în a șasea predică a sa a spus: Iubiților, ceea ce a trebuit să facă creștinii totdeauna, trebuie să o facem și acum și cu mai mult zel și cu mai mare evlavie, ca porunca apostolică despre acest post să se îndeplinească. Aceasta era în vremea, când

Atila regele hunilor barbari, ameninţa Roma cu distrugere. Asemenea şi Sf. Vasile este de părerea, că în biserica noastră acest post era, după exemplul lui Moise, Ilie şi apoi al Mântuitorului, — poruncit deja din vremea apostolilor. În anul 590 Papa Grigorie cel mare a dispus în mod definitiv că creştinii sunt obligaţi pentru totdeauna, a se acomoda la aceasta poruncă. Papa Calicst II. († 1124) scrie într'o epistolă, că în timpurile mai vechi biserica orientală a avut în afară de postul mare şi alte trei posturi, cătră cari el a mai adăugat unul.

Că posturile în zilele de Miercuri, Vineri şi Sâmbătă ar fi fost poruncite, sau că primii creştini le au ţinut numai din zelul lor propriu, nu se poate stabili. Părerile se cam împart. Unii sfinţi Părinţi susţin, că aceste zile le-au ţinut numai din o evlavie proprie, fără vre-o poruncă categorică. Domnul Nostru Isus Hristos a fost răstignit şi a murit într'o zi de Vineri, deci era cuviincios şi just ca ziua aceasta să fie astfel neînţelată comemorată, pentrucă nu se cade ca creştinul în ziua aceasta să se petreacă, ci mai mult să se înfrâneze.

Dar nu numai creştinii şi evreii, ci chiar şi păgânii au postit, când voiau să ajungă la bun sfârşit în vre-o afacere întreprinsă, şi ţineau posturi severe. Istoria Grecilor ne arată că în special Spartanii ce viaţă austeră duceau.

Romenii la fel aveau posturi, dar că ce fel de mâncări erau admise şi cari oprite despre aceasta nu găsim însemnări.

Conform învăţăturii Bisericii noastre postul este contenirea dela toate mâncările ori numai dela unele în zilele şi timpurile prescrise.

Scopul salutar, pentru care s'a introdus în biserică posturile, a fost mai ales: expirarea păcatelor, înfrânarea sburdărilor trupeşti, pregătirea creştinilor la sărbătorile cele mari, precum şi la primirea Sf. Euharistii şi din vot.

Aceasta contenire dela mâncări se distinge în ajun şi post. Sub nume de ajun

în Biserica noastră se înţelege contenirea totală dela mâncare.

Postul numai atunci va fi plăcut înainte lui Dumnezeu, dacă cu acela se vor împreuna rugăciuni şi fapte bune, că precum zice sf. Vasile: „Folosul postului să nu se măsure cu singura abstenenţă dela mâncări: pentrucă adevăratul post este a fi străin de toate fărădelegile. Desleagă toată legătura fărădelegii, iartă deaproapelui nedreptatea şi îi lasă datoria: să nu posteşti spre procese şi certe, carne nu mânânci, însă pe fratele tău îl mânânci. De vin te conteneşti, ci de a face nedreptăţi nu încetezi. Vai celor ce sunt beţi nu de vin: mânia este beţia minţii, care nu mai puţin decât vinul, lipseşte pe aceea de înţelepciune.” (Conc. Prov. I. Tit. VI. Cap. III.)

Cumcă păgânii cei vechi au postit ştim din scrierile rămase şi păstrate. Neo-păgânii nu mai postesc, pentru că ei au rupt jugul Domnului şi au sfărmat legăturile şi zic, că nu vor mai servi. Au şi venit asupra omnirii întregi, toate blăstămurile prorocite, cum cetim în cartea a 5-a a lui Moise unde zice Domnul: „Blăstămat vei fi în oraş, blăstămat pe câmp, blăstămate grânarele tale şi blăstămate rămăşiţele tale, blăstămate roadele pământului tău, blăstămat vei fi ieşind şi blăstămat intrând. Trimite-va Domnul peste voi foamete şi lipsă şi mustrare peste toate lucrurile voastre.”

Iar prin profetul Ieremia ni s'a spus de către Domnul, cu 588 de ani înainte de venirea Mântuitorului că: „Osânda ta va fi răutatea ta şi rebeliunea ta va striga împotriva ta. Recunoaşte din fapte cât de rău şi dureros lucru este a fi lăpădat de Domnul Dumnezeuul tău.”

Să ne gândim la acestea şi să ţinem posturile cari şi precum ne porunceşte Biserica.